

I

Pe când aveam șase ani, am văzut odată o poză splendidă, într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea *Povești trăite*. Reprezenta un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Uitați aici copia desenului.

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, pe nemestecate. Pe urmă nu se mai pot clinti din loc și dorm în cele șase luni cât își fac digestia“.

M-am gândit atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, am izbutit, cu un creion colorat, să conturez primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Era așa:

Mi-am arătat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi sperie.

Mi-au răspuns: „De ce să te sperii de o pălărie?“

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digeră un elefant. Atunci am desenat interiorul șarpelui boa, ca să poată înțelege și oamenii mari.

Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au povățuit să las baltă desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși, și să mă ocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa se face că am renunțat, la vârsta de șase ani, la o splendidă carieră de pictor. Fusesem descurajat de lipsa de succes a desenului meu numărul 1 și a desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată ceva singuri-singurei, și pentru copii e obositor să le tot dea explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și-am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam prin toată lumea. Și geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare trebuință. Știam să deosebesc dintr-o ochire China de Arizona. E foarte folosit, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții.

Am avut astfel, de-a lungul vieții, o droaie de întâlniri cu o droaie de persoane serioase. Am trăit mult printre oamenii mari. I-am văzut de foarte aproape. Asta nu mi-a prea îmbunătățit părerea despre ei.

Când mă întâlneam cu vreunul care mi se părea ceva mai ager, făceam pe el experiența cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat mereu la mine. Voiam să văd dacă e într-adevăr înțelegător. Dar mereu, îmi răspundea: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă puneam la mintea lui. Îi vorbeam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Iar omul mare era tare mulțumit să cunoască pe cineva atât de la locul lui.